

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo M. S. o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach oraz wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, a także nie obciążył powódki kosztami procesu.

Powyższe orzeczenie zostało wydane w oparciu o następujący stan faktyczny sprawy.

Powódka M. S. w Urzędzie Miasta Ł. została zatrudniona od dnia 4 września 2001 roku w pełnym wymiarze czasu pracy, na czas nieokreślony. Od dnia 26 marca 2012 roku powódka zajmowała stanowisku inspektora w Oddziale (...) Zasobów Ludzkich Wydziału Organizacyjnego w Departamencie (...) i Administracji Urzędu Miasta Ł..

Równolegle powódka pozostawała w zatrudnieniu w Uniwersytecie (...).

Wysokość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda liczonego według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiła 3.595,66 zł brutto.

Powódka ma troje dzieci. Od dnia 4 czerwca 2012 roku powódka nie świadczyła pracy. Powódka miała wystawione zwolnienia lekarskie w następujących okresach:

1. od dnia 4 czerwca do dnia 29 czerwca 2012 roku – zwolnienie chorobowe,
2. od dnia 30 czerwca do dnia 16 lipca 2012 roku – zwolnienie chorobowe,
3. od dnia 17 lipca do dnia 31 lipca 2012 roku – zwolnienie chorobowe,
4. od dnia 1 sierpnia do dnia 17 sierpnia 2012 roku zwolnienie chorobowe,
5. od dnia 18 sierpnia do dnia 3 września 2012 roku – zwolnienie chorobowe,
6. od dnia 4 września do dnia 28 września 2012 roku – zwolnienie chorobowe,
7. od dnia 29 września do dnia 26 października 2012 roku – zwolnienie chorobowe,
8. od dnia 27 października do dnia 13 listopada 2012 roku – zwolnienie chorobowe,
9. od dnia 14 listopada do dnia 27 listopada 2012 roku – zwolnienie chorobowe,
 - w dniach 28 i 29 listopada 2012 roku powódka wzięła urlop na żądanie;
10. od dnia 30 listopada do dnia 7 grudnia 2012 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 8 i 9 grudnia 2012 roku przypadły w sobotę i niedzielę (dla powódki były to dni wolne od pracy);
11. od dnia 10 grudnia do dnia 21 grudnia 2012 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 22 i 23 grudnia 2012 roku przypadły w sobotę i niedzielę;
12. od dnia 24 grudnia 2012 roku do dnia 2 stycznia 2013 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - w dniach 3, 4 i 7 stycznia 2013 roku powódka wzięła urlop na żądanie, w dniach od 8 stycznia do 1 lutego 2013 roku został jej udzielony urlop wypoczynkowy, dni 2 i 3 lutego 2013 roku przypadły w sobotę i niedzielę;
13. od dnia 4 lutego do dnia 12 lutego 2013 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,

14. od dnia 13 lutego do dnia 28 lutego 2013 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
15. od dnia 1 marca do dnia 5 marca 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
16. od dnia 6 marca do dnia 11 marca 2013 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - w dniu 12 marca 2013 roku powódka wzięła urlop na żądanie, w dniach od 13 do 15 marca 2013 roku został jej udzielony urlop wypoczynkowy, dni 16 i 17 marca 2013 roku przypadają w sobotę i niedzielę;
17. od dnia 18 marca do dnia 20 marca 2013 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
18. od dnia 21 marca do dnia 27 marca 2013 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem;
 - w dniach 28 i 29 marca 2013 roku powódce został udzielony urlop wypoczynkowy, dni 30 i 31 marca 2013 roku przypadają w sobotę i niedzielę, dzień 1 kwietnia 2013 roku był dniem ustawowo wolnym od pracy;
19. od dnia 2 kwietnia do dnia 12 kwietnia 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
20. od dnia 13 kwietnia do dnia 23 kwietnia 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
21. od dnia 24 kwietnia do dnia 3 maja 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
 - dni 4 i 5 maja 2013 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
22. od dnia 6 maja do dnia 10 maja 2013 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 11 i 12 maja 2013 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
23. od dnia 13 maja do dnia 17 maja 2013 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 18 i 19 maja 2013 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
24. od dnia 20 maja do dnia 31 maja 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
25. od dnia 1 czerwca do dnia 14 czerwca 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
26. od dnia 15 czerwca do dnia 28 czerwca 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
27. od dnia 29 czerwca do dnia 5 lipca 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
28. od dnia 6 lipca do dnia 18 lipca 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
29. od dnia 19 lipca do dnia 15 sierpnia 2013 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
30. od dnia 19 lipca do dnia 15 sierpnia 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
31. od dnia 16 sierpnia do dnia 25 sierpnia 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
32. od dnia 26 sierpnia do 5 września 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
33. od dnia 6 września do dnia 19 września 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
34. od dnia 20 września do dnia 1 października 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
35. od dnia 27 września do dnia 4 października 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
36. w dniu 4 października 2013 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,

- w dniach 4 i 6 października 2013 roku – opieka nad dzieckiem na podstawie art. 188 k.p.,
37. od 7 października do dnia 18 października 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
 38. od dnia 19 października do dnia 31 października 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
 39. od dnia 1 listopada do dnia 15 listopada 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
 40. od dnia 16 listopada do dnia 29 listopada 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
 41. od dnia 30 listopada do dnia 13 grudnia 2013 – zwolnienie chorobowe,
 42. od dnia 14 grudnia do dnia 31 grudnia 2013 roku – zwolnienie chorobowe,
 43. od dnia 2 stycznia do dnia 10 stycznia 2014 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 11 i 12 stycznia 2014 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
 44. od dnia 13 stycznia do dnia 17 stycznia 2014 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 18 i 19 stycznia 2014 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
 45. od dnia 20 stycznia do dnia 24 stycznia 2014 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 25 i 26 stycznia 2014 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
 46. od dnia 27 stycznia do dnia 31 stycznia 2014 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 1 i 2 lutego 2014 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
 47. od dnia 3 lutego do dnia 14 lutego 2014 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 15 i 16 lutego 2014 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
 48. od dnia 17 lutego do dnia 21 lutego 2014 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 22 i 23 lutego 2014 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
 49. od dnia 24 lutego do dnia 28 lutego 2014 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 1 i 2 marca 2014 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
 50. od dnia 3 marca do dnia 7 marca 2014 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 8 i 9 marca 2014 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
 51. od dnia 10 marca do dnia 14 marca 2014 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 15 i 16 marca 2014 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
 52. od dnia 17 marca do dnia 21 marca 2014 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem,
 - dni 22 i 23 marca 2014 roku przypadają w sobotę i niedzielę,
 53. od dnia 24 marca do dnia 7 kwietnia 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
 54. od dnia 8 kwietnia do dnia 18 kwietnia 2014 roku – zwolnienie chorobowe,

55. od dnia 19 kwietnia do dnia 2 maja 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
 - dni 3 i 4 maja 2014 roku przypadły w sobotę i niedzielę,
56. od dnia 5 maja do dnia 16 maja 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
 - dni 17 i 18 maja 2014 roku przypadły w sobotę i niedzielę,
57. od dnia 19 maja do dnia 30 maja 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
 - dni 31 maja i 1 czerwca 2014 roku przypadły w sobotę i niedzielę,
58. od dnia 2 czerwca do dnia 6 czerwca 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
59. od dnia 7 czerwca do dnia 16 czerwca 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
60. od dnia 17 czerwca do dnia 30 czerwca 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
61. od dnia 1 lipca do dnia 11 lipca 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
62. od dnia 12 lipca do dnia 23 lipca 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
63. od dnia 24 lipca do dnia 6 sierpnia 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
64. od dnia 7 sierpnia do dnia 26 sierpnia 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
65. od dnia 27 sierpnia do dnia 11 września 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
66. od dnia 12 września do dnia 28 września 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
67. od dnia 29 września do dnia 12 października 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
68. od dnia 13 października do dnia 31 października 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
69. od dnia 1 listopada do dnia 21 listopada 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
 - dni 22 i 23 listopada 2014 roku przypadły w sobotę i niedzielę,
70. od dnia 24 listopada do dnia 28 listopada 2014 roku – zwolnienie chorobowe,
 - dni 29 i 30 listopada 2014 roku przypadły w sobotę i niedzielę,
71. od dnia 1 grudnia do dnia 8 grudnia 2014 roku – zwolnienie w celu opieki nad dzieckiem.

Decyzją z dnia 10 grudnia 2014 roku Zakład ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił powódce prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku oraz zobowiązał ją do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za wskazany okres wraz z odsetkami w łącznej wysokości 7.160,08 zł. Podstawą wydania decyzji było ustalenie, że z dniem 19 października 2013 roku powódka wykorzystwała okres zasiłkowy w wymiarze 182 dni, dlatego nie przysługiwało jej prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 października do dnia 31 grudnia 2013 roku.

Kolejną decyzją z dnia 10 grudnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł.:

1. pozbawił powódkę prawa do zasiłku chorobowego za okresy od dnia 31 sierpnia 2009 roku do dnia 4 września 2009 roku, od dnia 15 września 2009 roku do dnia 25 września 2009 roku, od dnia 28 września 2009 roku do dnia 7 października 2009 roku, od dnia 23 października 2009 roku do dnia 26 października 2009 roku, od dnia 17 listopada

2009 roku do dnia 15 grudnia 2009 roku, od dnia 17 grudnia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2009 roku, od dnia 11 lipca 2011 roku do dnia 23 września 2011 roku, od dnia 26 września 2011 roku do dnia 7 października 2011 roku, od dnia 10 października 2011 roku do dnia 14 października 2011 roku, od dnia 17 października 2011 roku do dnia 4 listopada 2011 roku, od dnia 15 grudnia 2011 roku do dnia 19 grudnia 2011 roku, od dnia 27 grudnia 2011 roku do dnia 2 stycznia 2012 roku, od dnia 18 maja 2012 roku do dnia 28 maja 2012 roku, od dnia 4 czerwca 2012 roku do dnia 16 lipca 2012 roku, od dnia 4 września 2012 roku do dnia 21 listopada 2012 roku, od dnia 30 kwietnia 2013 roku do dnia 3 maja 2013 roku, od dnia 20 maja 2013 roku do dnia 28 czerwca 2013 roku, od dnia 16 sierpnia 2013 roku do dnia 1 października 2013 roku, oraz zasiłku opiekuńczego za okresy: od dnia 30 listopada 2012 roku do dnia 7 grudnia 2012 roku, od dnia 10 grudnia 2012 roku do dnia 21 grudnia 2012 roku, od dnia 24 grudnia 2012 roku do dnia 2 stycznia 2013 roku, od dnia 4 lutego 2013 roku do dnia 28 lutego 2013 roku, od dnia 6 marca do dnia 11 marca 2013 roku i od dnia 18 marca 2013 roku do dnia 27 marca 2013 roku,

2. stwierdził przedawnienie w zakresie zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za okresy: od dnia 31 sierpnia do dnia 4 września 2009 roku, od dnia 15 września do dnia 25 września 2009 roku, od dnia 28 września do dnia 7 października 2009 roku, od dnia 23 października do dnia 26 października 2009 roku, od dnia 17 listopada do dnia 15 grudnia 2009 roku i od dnia 17 grudnia do dnia 31 grudnia 2009 roku,

3. zobowiązał powódkę do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za okresy: od dnia 11 lipca do dnia 23 września 2011 roku, od dnia 26 września do dnia 7 października 2011 roku, od dnia 10 października do dnia 14 października 2011 roku, od dnia 17 października do dnia 4 listopada 2011 roku, od dnia 15 grudnia do dnia 19 grudnia 2011 roku, od dnia 27 grudnia 2011 roku do dnia 2 stycznia 2012 roku, od dnia 18 maja do dnia 28 maja 2012 roku, od dnia 4 czerwca do dnia 16 lipca 2012 roku, od dnia 4 września do dnia 21 listopada 2012 roku, od dnia 30 kwietnia do dnia 3 maja 2013 roku, od dnia 20 maja do dnia 28 czerwca 2013 roku, od dnia 16 sierpnia do dnia 1 października 2013 roku, w wysokości 23.849,68 zł, oraz zasiłku opiekuńczego za okresy: od dnia 30 listopada do dnia 7 grudnia 2012 roku, od dnia 10 grudnia do dnia 21 grudnia 2012 roku, od dnia 24 grudnia 2012 roku do dnia 2 stycznia 2013 roku, od dnia 4 lutego do dnia 28 lutego 2013 roku, od dnia 6 marca do dnia 11 marca 2013 roku, od dnia 18 marca do dnia 27 marca 2013 roku, w wysokości 4.617,13 zł, oraz odsetek w wysokości 8.294,89 zł. Łączna kwota należności wraz z odsetkami, przypadająca do zwrotu wyniosła 36.761,70 zł.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że podstawą jej wydania jest wykonywanie pracy zarobkowej przez powódkę w okresie orzeczonej niezdolności do pracy. W czasie trwania tych niezdolności do pracy powódka świadczyła pracę na Uniwersytecie (...), co zostało potwierdzone przez tego płatnika w postępowaniu wyjaśniającym.

Powódka odwołała się od obydwu decyzji ZUS. W piśmie z dnia 21 maja 2015 roku, wydanym w wykonaniu zobowiązania Sądu, roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. poinformował o treści wydanej w dniu 10 grudnia 2014 roku decyzji, którą odmówiono powódce prawa do zasiłku chorobowego w związku z wyczerpaniem z dniem 19 października 2013 roku okresu zasiłkowego w wymiarze 182 dni. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował również, że ponowny okres zasiłkowy rozpoczął się dla powódki w dniu 24 marca 2014 roku i został wykorzystany z dniem 27 września 2014 roku.

W dniu 1 sierpnia 2014 roku pozwany wystawił dla powódki na druku ZUS Np-7 oświadczenie do celów ubiegania się o świadczenie rehabilitacyjne. Powódka przedmiotowe oświadczenie otrzymała pocztą w dniu 26 sierpnia 2014 roku.

Powódka nie wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Pismem z dnia 8 października 2014 roku pozwany pracodawca poinformował powódkę, iż w związku z nieotrzymaniem decyzji ZUS przyznającej powódce świadczenie rehabilitacyjne, z dniem 28 września 2014 roku, to jest z dniem wyczerpania okresu zasiłkowego w wymiarze 182 dni, pozwany zaprzestaje dokonywania wypłat zasiłku chorobowego pomimo przesyłania kolejnych zwolnień lekarskich.

Powódka po dniu 28 września 2014 roku nie otrzymywała żadnych świadczeń z ubezpieczenia chorobowego. Za okres od dnia 1 grudnia do dnia 8 grudnia 2014 roku powódka miała wystawione zwolnienie lekarskie. Pomiędzy 8 a 18 grudnia 2014 roku powódka miała wystawione zaświadczenia o niezdolności do pracy z powodu własnej choroby lub opieki nad chorym dzieckiem.

Powódka w dniu 30 czerwca 2014 roku wysłała do dyrektora Biura (...) wiadomość e-mail z prośbą o udzielenie jej w terminie od 14 lipca 2014 roku do 15 sierpnia 2014 roku urlopu wypoczynkowego. B. Ł. (1) w odpowiedzi na powyższego e-maila również drogą mailową w dniu 1 lipca 2014 roku wskazała, iż nie wyraża zgody na udzielenie urlopu wypoczynkowego we wskazanym okresie oraz poinformowała powódkę, iż w przypadku jej powrotu do pracy powódka zostanie skierowana na kontrolne badania lekarskie. W kolejnych dniach do dnia 11 lipca 2014 roku trwała wymiana maili pomiędzy powódką a B. Ł. (1), która ostatecznie odmówiła udzielania urlopu we wskazanym terminie, co uzasadniła planem urlopów.

Pismem z dnia 31 października 2014 roku pozwany zwrócił się do zakładowych organizacji związkowych z zapytaniem czy powódka jest członkiem związku zawodowego bądź czy korzysta z jego obrony. Przewodniczący zakładowych organizacji związkowych w pismach z dnia 7 listopada 2014 roku i 13 listopada 2014 roku udzielili informacji odmownej.

Pismem datowanym na 13 listopada 2014 roku pozwany dokonał rozwiązania umowy o pracę zawartej z powódką bez wypowiedzenia. Jako przyczynę pozwany wskazał niezdolność do pracy powódki wskutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego, powołał się na art. 53 § 1 pkt. 1 lit. b Kodeksu pracy.

Oświadczenie zostało do powódki wysłane pocztą w dniu 14 listopada 2014 roku. Przesyłka była pierwszy raz awizowana w dniu 17 listopada 2014 roku, drugi raz w dniu 24 listopada 2014 roku. Zwrot przesyłki do nadawcy nastąpił w dniu 2 grudnia 2014 roku.

Pracodawca w dniu 8 grudnia 2014 roku wystawił świadectwo pracy stwierdzające ustanie stosunku pracy z dniem 1 grudnia 2014 roku. Drogą mailową powódka, w dniu 8 grudnia 2014 roku zwróciła się do pracodawcy z prośbą o udzielenie jej w terminie od dnia 9 do 12 grudnia 2014 roku przysługującego jej urlopu na żądanie w wymiarze 4 dni. W odpowiedzi B. Ł. (2) wiadomością mailową, wysłaną w dniu 8 grudnia 2014 roku o godzinie 15.54 poinformowała powódkę o rozwiązaniu z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu niezdolności powódki do pracy wskutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego z dniem 1 grudnia 2014 roku, to jest z datą doręczenia przesyłki w trybie awizo.

W dniu 18 grudnia 2014 roku powódka wykonała we własnym zakresie badania lekarskie potwierdzające jej zdolność do pracy na stanowisku inspektora.

W dniu 19 grudnia 2014 roku powódka złożyła pracodawcy wniosek o ponownie nawiązanie stosunku pracy na stanowisku tożsamym ze wcześniej zajmowanym lub na innym stanowisku, zgodnie z posiadanymi uprawnieniami i wykształceniem.

W odpowiedzi na wniosek powódki pracodawca w piśmie z dnia 7 stycznia 2015 roku poinformował o braku możliwości ponownego nawiązania z powódką stosunku pracy.

Przeprowadzając rozważania prawne, Sąd uznał, że należało powódce przywrócić termin do wniesienia odwołania. W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, że oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z powodem odpowiadało wymogom formalnym określonym w art. 30 k.p. Pracodawca spełnił także wymóg współdziałania z zakładową organizacją związkową określony treścią art. 30 ust. 2¹ ustawy z dnia 23 maja 1991 roku o związkach zawodowych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1881). Podniesiony przez powódkę zarzut dotyczył naruszenia przez pracodawcę treści art. 53 § 1 ust. 1 lit. b k.p. z powołaniem się na który dokonał on rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Wskazany przepis uprawnia pracodawcę do niezwłocznego rozwiązania

umowy o pracę, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące – gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Główny zarzut powódki dotyczył tego, że pomiędzy okresami niezdolności do pracy były przerwy, a zatem wliczenie ich pozwanego przez do jednego okresu zasiłkowego było nieuprawnione. Odnosząc się do powyższej spornej kwestii rozważania w pierwszej kolejności wymagało, czy pozwany pracodawca w ogóle miał prawo do rozwiązania umowy o pracę po upływie łącznego okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku chorobowego w sytuacji, gdy powódka nie nabyła prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Z literalnego brzmienia powołanego przepisu wynika bowiem, że ochrona pracownika przed rozwiązaniem stosunku pracy nie wykracza poza łączny okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące po ustaniu okresu zasiłkowego. Sąd wskazał, że przepis art. 53 § 1 ust. 1 lit. b k.p. w omawianym brzmieniu obowiązuje od 8 lutego 2005 roku, a jego zmiana została dokonana ustawą o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz niektórych innych ustaw z dnia 17 grudnia 2004 r. (Dz.U. 2005 Nr 10, poz. 71). Przepis art. 53 § 1 ust. 1 lit. b k.p. w poprzednim brzmieniu stanowił o prawie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z pracownikiem zatrudnionym u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową, jeżeli jego niezdolność do pracy wskutek choroby trwała dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku. Pamiętać jednak w tym miejscu należy, że do dnia 7 lutego 2005 roku obowiązywał art. 10 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa z dnia 25 czerwca 1999 roku, uchylony ustawą nowelizującą z 17 grudnia 2004 roku, który umożliwiał przedłużenie okresu zasiłkowego nie dłużej niż na dalsze 3 miesiące. W uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 17 grudnia 2004 roku znalazł się zapis, iż zamiana art. 53 § 1 lit. b Kodeksu pracy zmierza do utrzymania ochrony stosunku pracy pracownika niezdolnego do pracy wskutek choroby przez taki sam czas, jak dotychczas. Dotychczasowa ochrona obejmowała bowiem łączny okres pobierania wynagrodzenia oraz zasiłku chorobowego, który mógł być przedłużony o trzy miesiące. W związku z przyjętą w ustawie z dnia 17 grudnia 2004 roku rezygnacją z instytucji przedłużania zasiłku chorobowego, w okresie ochronnym, o którym mowa w art. 53 § 1 lit. b Kodeksu pracy, zaproponowano w związku z tym uwzględnić pierwsze trzy miesiące korzystania przez pracownika ze świadczenia rehabilitacyjnego.

Podsumowując, Sąd Rejonowy uznał, że pracodawca ma prawo do rozwiązania stosunku pracy po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy nada trwa, choćby od dnia w którym upłynął okres jego pobierania nie minęły trzy miesiące.

Odnosząc się do zarzutu powódki błędnie ustalonego okresu zasiłkowego Sąd wskazał, że przesłanki nabycia świadczeń z ubezpieczenia chorobowego i okresy ich pobierania określa ustawa o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa z dnia 25 czerwca 1999 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 372, ze zm.). Według art. 8 zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. W myśl art. 9 do okresu, o którym mowa w art. 8, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Sąd ustalił, że powódka pobierała zasiłek chorobowy w okresach od dnia 24 marca 2014 roku do dnia 7 kwietnia 2014 roku, od dnia 8 kwietnia 2014 roku do dnia 18 kwietnia 2014 roku, od dnia 19 kwietnia 2014 roku do dnia 2 maja 2014 roku, od dnia 5 maja 2014 roku do dnia 16 maja 2014 roku, od dnia 19 maja do dnia 30 maja 2014 roku, od dnia 2 czerwca 2014 roku do dnia 6 czerwca 2014 roku, od dnia 7 czerwca 2014 roku do dnia 16 czerwca 2014 roku, od dnia 17 czerwca 2014 roku do dnia 30 czerwca 2014 roku, od dnia 1 lipca 2014 roku do dnia 11 lipca 2014 roku, od dnia 12 lipca 2014 roku do dnia 23 lipca 2014 roku, od dnia 24 lipca 2014 roku do dnia 6 sierpnia 2014 roku, od dnia 7 sierpnia 2014 roku do dnia 26 sierpnia 2014 roku, od dnia 27 sierpnia 2014 roku

do dnia 11 września 2014 roku i od dnia 12 września do dnia 27 września 2014 roku. Po dniu 27 września 2014 roku pozwany zaprzestał dokonywania wypłaty zasiłku chorobowego, pomimo przesyłania przez powódkę kolejnych zwolnień lekarskich, z uwagi na wyczerpanie okresu zasiłkowego w wymiarze 182 dni, o czym powódka została przez pracodawcę poinformowana na piśmie. W wyniku zaistniałych w postępowaniu wątpliwości Sąd, na wniosek obydwu stron, zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zweryfikowanie prawidłowości zaliczenia wskazanych okresów niezdolności do jednego okresu zasiłkowego. W piśmie z dnia 21 maja 2015 roku potwierdził rozpoczęcie przez powódkę nowego okresu zasiłkowego w dniu 24 marca 2014 roku i jego wyczerpanie z dniem 27 września 2014 roku. Okres od 28 września 2014 roku do 30 listopada 2014 roku był okresem nieobecności niepłatnej usprawiedliwionej zwolnieniem lekarskim wystawionym po wyczerpaniu zasiłku chorobowego. Okres od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 8 grudnia 2014 roku był okresem nieobecności powódki w pracy z powodu sprawowania opieki nad dzieckiem bez prawa do wypłaty zasiłku opiekuńczego. Łączny wymiar wypłaty zasiłku opiekuńczego w ilości 60 dni w roku kalendarzowym (zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt. 1 ustawy o świadczeniach w razie choroby i macierzyństwa z dnia 25 czerwca 1999 r.) powódka wyczerpała bowiem z dniem 20 marca 2014 roku.

Sąd wskazał, że powódka nie występowała o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego ani go nie pobierała. Niespornym było także to, że w dacie rozwiązania stosunku pracy powódka nie pobierała ani zasiłku chorobowego ani zasiłku opiekuńczego.

Wobec zgłoszonego przez pełnomocnika powódki wniosku o zwrócenie się przez Sąd do Narodowego Funduszu Zdrowia o przedstawienie wykazu placówek, w których leczyła się powódka w celu ustalenia - w oparciu o dokumentację medyczną nadesłaną przez te placówki - jednostek chorobowych z powodu których wystawione zostały zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy (k. 114) oraz wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ubezpieczeń społecznych, który miałby udzielić odpowiedzi na pytanie, czy zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy były wystawiane w związku z różnymi chorobami i czy w związku z podlegają wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, rozważenia wymagało, czy oceny przysługiwania prawa do zasiłku chorobowego czy też jego nieprzysługiwania wobec wyczerpania okresu zasiłkowego może dokonać sąd pracy rozpoznający powództwo o przywrócenie do pracy po rozwiązaniu umowy o pracę na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. W świetle przywołanego w uzasadnieniu orzecznictwa, Sąd oddalił wnioski zgłoszone przez pełnomocnika powódki w istocie zmierzające do zweryfikowania, czy faktycznie okres zasiłkowy został przez powódkę wyczerpany i w jakiej dacie, jako że orzeczenie w tym przedmiocie pozostawało poza kompetencjami sądu pracy. W rezultacie żądanie powódki przywrócenia do pracy Sąd ocenił jako niezasadnione w świetle art. 52 § 1 lit. b k.p. Powódka wykorzystała bowiem 182 dni okresu zasiłkowego z dniem 27 września 2014 r., nie pobierała świadczenia rehabilitacyjnego (bezsprzecznie nie składała wniosku o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego), a jej niezdolność do pracy po wyczerpaniu okresu zasiłkowego nadal trwała. W okresie od dnia 28 września 2014 roku do dnia 1 grudnia 2014 roku, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy, powódka nie stawiała się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności (art. 53 § 3 k.p.). Pozwany Urząd Miasta Ł. bezsprzecznie był w tej sytuacji uprawniony do rozwiązania z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b Kodeksu pracy.

Sąd nie uwzględnił argumentacji powódki, iż gotowość do podjęcia pracy zgłosiła w mailu wysłanym do pracodawcy w dniu 30 czerwca 2014 roku. Z treści tego maila wynika bowiem, że powódka była jedynie zainteresowana udzieleniem jej w określonym przez nią terminie urlopu. W działaniu pozwanego, który odmówił powódce udzielenia urlopu wypoczynkowego w żądanym przez nią terminie, Sąd nie dopatrzył się nadużycia prawa a powódka nie wykazała w postępowaniu, aby faktycznie pracodawca naruszył przepis art. 8 k.p. Stwierdzając to Sąd miał także na uwadze to, że ze względu na nieobecność powódki w pracy trwającą dłużej niż 30 dni na pracodawcy leżała powinność skierowania powódki na badania lekarskie w celu ustalenia zdolności do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku, o czy powódka została zresztą poinformowana. W postępowaniu ustalono, że powódka żadnych dodatkowych rozmów z pracodawcą w przedmiocie jej powrotu do pracy nie podjęła za to kontynuowała korzystanie ze zwolnienia lekarskiego.

Na marginesie Sąd wskazał, że złożony przez powódkę do pracodawcy w dniu 19 grudnia 2014 roku wniosek o ponownie nawiązanie stosunku pracy w trybie art. 53 § 5 k.p., załatwiony przez pozwanego odmownie, nie podlegał

analizie w niniejszym postępowaniu, albowiem w sytuacji gdy pracodawca odmawia ponownego zatrudnienia byłemu pracownikowi przysługuje osobne roszczenie sądowe o nawiązanie stosunku pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd oparł o treść art. 102 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył pełnomocnik powódki, zaskarżając wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa procesowego : art. 217§ 1 i 2 kpc, 227 kpc, art. 278§ 1 kpc polegające na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego o zwrócenie się przez Sąd do NFZ o przedstawienie wykazu placówek, w których leczyla się powódka w celu ustalenia – w oparciu o dokumentację medyczną nadesłaną przez te placówki-jednostek chorobowych z powodu których wystawione zostały zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy oraz wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ubezpieczeń społecznych, który miałby udzielić odpowiedzi na pytanie czy zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy były wystawione w związku z różnymi chorobami i czy w związku z tym podlegają wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego uznając, iż Sąd jest związany decyzją ZUS ustalającej okres zasiłku chorobowego i nie podlega jego kontroli w sytuacji gdy Sąd dopuścił inne wnioski dowodowe zmierzające do wykazania tożsamyh okoliczności dowodzonych przez powódkę a mających istotne znaczenie do rozpoznania sprawy,

- art. 233§ 1 kpc polegające na poczynieniu przez Sąd I Instancji ustaleń faktycznych sprzecznych z zebranyh materiałem dowodowym w sprawie i bezzasadne przyjęcie, iż powódka nie zgłosiła gotowości do podjęcia pracy a pracodawca nie nadużył prawa nie udzielając powódcie urlopu wypoczynkowego w sytuacji gdy z dokumentacji mailowej wynika, iż powódka wniosowała w sposób zwyczajowo przyjęty przez pracodawcę o przysługujący jej urlop pracodawca bez wskazania przyczyny odmówił jego udzielenia i zignorował zgłoszoną gotowość powrotu powódki do pracy.

Z uwagi na powyższe, strona skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa o przywrócenie do pracy M. S. na poprzednich warunkach i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, ewentualnie o uchylenie wydanego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem II instancji wg norm przepisanych prawem.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie zarówno w zebranyh materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa, dlatego Sąd II instancji przyjmuje ustalenia i rozważania prawne Sądu Rejonowego za własne.

Zgodnie z art. 53 § 1 pkt 1b k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Istotą sporu stała się okoliczność, czy powódka faktycznie wykorzystwała pełen okres zasiłkowy, co skłoniło pracodawcę do rozwiązania z nią stosunku pracy.

Strona powodowa, w toku procesu podnosiła, że okres zasiłkowy został błędnie obliczony, przez co doszło do wadliwego uznania, że dzień 27 września 2014 roku był ostatnim dniem zasiłkowym. W konsekwencji, powódka wystąpiła do ZUS o wypłatę zasiłku chorobowego za okres od 28 września 2014 do 28 listopada 2014 roku. Podnieść przy tym należy, że wniosek o wypłatę zasiłku złożyła już po zwolnieniu jej z pracy, w trakcie trwania niniejszego postępowania sądowego.

Postępowania związane z odwołaniem się powódki od różnych decyzji ZUS doprowadziły do uwzględnienia przez Sąd Okręgowy w Łodzi wniosku o zwieszenie niniejszego postępowania.

Organ rentowy, decyzją z dnia 16 maja 2017 roku stwierdził przedawnienie zasiłku chorobowego podnosząc, że po pierwsze wnioskodawczyni nie wystąpiła w ustawowym terminie o ustalenie uprawnień do zasiłku chorobowego za ten okres. Po drugie, okres zasiłkowy został wyczerpany w dniu 27 września 2014 roku, zaś wnioskodawczyni nie złożyła wniosku o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, chociaż była o takiej możliwości informowana i pouczana przez pracodawcę, na wniosek ZUS.

Powyższa decyzja została poddana kontroli Sądu i prawomocnym wyrokiem z dnia 12 grudnia 2017 roku odwołanie powódki zostało oddalone (sprawa XU 1559/17 Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi).

Powódka odwołała się także od decyzji ZUS, pozbawiającej ją prawa do zasiłku chorobowego za szereg okresów z lat 2009 – 2013. Zarzutom ze strony ZUS było świadczenie pracy zarobkowej podczas zwolnień lekarskich. Ponadto były zastrzeżenia co do jednostek chorobowych w kontekście zliczania okresów zasiłkowych.

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2018 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, w sprawie XU 693/17 uwzględnił częściowo odwołanie.

Powyższy wyrok jest prawomocny, ale nie ma znaczenia dla oceny niniejszej sprawy, bowiem data wyczerpania okresu zasiłkowego przez powódkę pozostała ta sama, czyli 27 września 2014 roku (dowód: pismo ZUS k 319).

Mając na uwadze powyższe rozważania uznać należy zarzuty apelacyjne za bezzasadne.

Po pierwsze, skarżący niesłusznie podnosi naruszenie art. 233 § 1 kpc polegające na poczynieniu przez Sąd I Instancji ustaleń faktycznych sprzecznych z zebrany materiał dowodowy w sprawie i bezzasadne przyjęcie, iż powódka nie zgłosiła gotowości do podjęcia pracy, a pracodawca nie nadużył prawa nie udzielając powódce urlopu wypoczynkowego w sytuacji, gdy z dokumentacji mailowej wynika, iż powódka wnioskuje w sposób zwyczajowo przyjęty przez pracodawcę o przysługujący jej urlop pracodawca bez wskazania przyczyny odmówił jego udzielenia i zignorował zgłoszoną gotowość powrotu powódki do pracy.

Przepis art. 233 § 1 kpc stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującej – prawidłowa. Przede wszystkim należy podkreślić, że Sąd Rejonowy, w sposób wyczerpujący omówił powyższą kwestię oraz uzasadnił, dlaczego przyjął za słuszne stanowisko pracodawcy.

Podkreślenia wymaga to, że powódka od długiego czasu kontaktowała się z pracodawcą jedynie mailowo. Ponieważ nie świadczyła pracy, w ogóle nie miała pojęcia, co dzieje się w zakładzie. Powyższa kwestia nie ma jednak żadnego znaczenia w sprawie, bowiem nie stanowiła przyczyny zwolnienia powódki z pracy. Ważne jest, że powódce nie udzielono urlopu w żądanym przez nią okresie, zaś sama powódka nie podjęła jakiegokolwiek kroku, aby skontaktować

się z pracodawcą. Ponadto, co również wymaga podkreślenia, powódka nie powróciła do pracy, lecz nadal przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Po drugie, nie sposób zgodzić się ze skarżącą, jakoby ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego była nieprawidłowa w związku z wadliwym sposobem przeprowadzenia postępowania dowodowego, w szczególności poprzez odmowę przeprowadzenia dowodu w zakresie ustalenia, czy zaświadczenia lekarskie o niezdolności powódki do pracy były wystawione w związku z różnymi chorobami i czy w związku z tym podlegają wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego (tj. naruszenie art. 217§ 1 i 2 kpc, 227 kpc, art. 278§ 1 kpc). Podkreślić bowiem należy, że przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie kwestii prawidłowego zastosowania przez pracodawcę art. 53 § 1 pkt 1 lit. b kp, nie zaś kwestia ustalenia stanu zdrowia powódki pod kątem występujących u niej schorzeń (należy wskazać, że żadne inne toczące się w zakresie ustalenia prawa powódki do zasiłku chorobowego i zakończone prawomocnym orzeczeniem postępowanie sądowe nie podważyło ustaleń Sądu I instancji co do daty wyczerpania przez powódkę okresu zasiłkowego z dniem 27 września 2014 r.). Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy.

Sąd Okręgowy w pełni przychylił się zatem do stanowiska Sądu I instancji, iż rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b kp było zgodne z prawem.

Ponadto, Sąd Okręgowy podziela zapatrywanie Sądu I instancji, że w niniejszej sprawie pracodawca miał prawo do rozwiązania z powódką stosunku pracy pomimo, że nie korzystała ona ze świadczenia rehabilitacyjnego. Wynika to z tego, że powódka w ogóle nie ubiegała się o przyznanie prawa do tego świadczenia, chociaż była informowana i pouczana przez ZUS oraz przez pracodawcę. Nie należy także tracić z pola widzenia i tej okoliczności, że po dniu 27 września 2014 roku powódka była nadal niezdolna do pracy. Sąd Rejonowy przeprowadził na ten temat szerokie rozważania prawne, które Sąd Okręgowy w całości podziela.

Podsumowując, apelacyjne zarzuty nie podważyły przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy rozważań w zakresie wystąpienia podstaw do skorzystania przez pracodawcę z uprawnienia wynikającego z art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p. Nie ulega wątpliwości, iż oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy zostało skutecznie złożone po upływie okresu ochronnego tj. stosownie do dyspozycji art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p.

Brak też podstaw do uznania, iż zwolnienie powódki z pracy było sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i zasadami lojalności – art. 8 kp. Skoro bowiem wprost przepis daje pracodawcy możliwość zwolnienia pracownika, który jest długotrwale niezdolny do pracy, trudno poczytywać skorzystanie z tej możliwości jako działanie moralnie naganne.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 kpc apelacja została oddalona, jako bezzasadna.

O kosztach postępowania za II instancję orzeczono na podstawie o art. 98 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z ust.3 oraz § 9 ust.1 pkt 1 i pkt 2 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Nr 2018, poz. 265).